Ч. 77 (11.045). Львів, четвер 7. квітня 1927. Pocztowa opłata zapłacona ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло", Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Перспективи.

Львів, 6. квітня 1927.

Засобами, що ведуть до „уніфікації" або по термінольогії *„Газети и Пор."* до „знищення української сторони", є між іншим приспішувані самоврядні закони і майстрована на всі лади зміна виборчої ординації. Над ними від довшого часу нависла імла таємности, в якій лекше повертатися торгуючим між собою польським партіям. На забезпечення подвійної польської суprematії на українсько-білоруській території, себто беззастережної суprematії адміністраційних властей і польських горожанських чинників погоджуються всі польські партії без винятку, суперечности між ними наростають тільки у внутрішній площині, тільки щодо поділу впливів і добичі між ними самими. Тому потаємно, офіційно й приватно відбуваються дальші торги, які й становлять перепону негайного вирішення цих двох далекосяглих питань. Та скорше чи пізніше польські партії погодяться між собою і вимірені проти українців і білорусинів виборчі закони (до самоврядувань і сойму) стануть довершеним фактом.

Не так давно велася наша політика під кутом крайного, безпричинного оптимізму — тоді, як у політиці ніколи не повинно брати на увагу найкращий, тільки найприкріший вихід, найгірший наслідок. Бо тільки приноровлюючись до найгірших можливостей, можна вірно оцінити положення і найти вихід з найбільш безвихідної ситуації. В світлі критичного песимізму бажаємо розглянути й наслідки зміни виборчої ординації до сойму, полишаючи справу самоврядних законів до розгляду на пізніший час.

Які перспективи відкриваються перед нами на випадок ухвалення польськими партіями нової „компромісової" виборчої ординації до сойму? Розуміється, виходячи зі становища конечної потреби *беззпірно умандатованої, повноправної репрезентації*, нашим обовязком у першу чергу зробити все можливе, щоби не допустити до зміни виборчої ординації до сойму в дальшу нашу некористь. Якими шляхами і засобами змагати до того, не будемо на цьому місці говорити. Краще, щоби над цим питанням поважно і вдумчиво застановилися управи наших політичних партій і приступили до спільної, якнайширше закроєної оборонної акції. Однак що буде, як — не зважаючи на нашу оборонну акцію — заманіфестовані намагання польської сторони в напрямі крайнього закріпощення українського народу стануть дійсністю, шо буде, як нинішні проєкти стануть „компромісовим" законом? Що нам тоді робити?

Як ми вже нераз зазначували, найдоцільніше булоб взагалі не брати участи у майбутніх виборах до польського сойму, перевести повний виборчий бойкот. Переведення виборчої абстиненції безумовно заважилоб дошкульно над „уніфікаційними" змаганнями Польщі. Відмова від одного з найважніших державних актів, якраз після того, як українські землі „правно" ввійшли в склад Польщі (на основі рижського трактату і рішення Ради Амбасадорів), це не маловажна справа. Вона глибоко заболілаб польських державців і булаб маніфестаційним висловом нашого політичного становища. Бо й яка користь з того, що в польському соймі засяде кількох представників 7-міліонового народу, які — в створених умовинах — булиб тільки німими свідками, навіть більше! — пасивними, а на всякий випадок безрадними співучасниками нових актів на нашу загибіль, нових смертних засудів на український нарід.

Це була би єдина і гідна нас відповідь у майбутніх польських виборах до сойму. Та одночасно мусимо рахуватися і з другою можливістю: конечної участи у виборах. Перевести виборчу абстиненцію в часі, коли противник розпоряджає всіми екзекутивними і репресійними засобами, незвичайно важко. Про це переконав нас між іншим 1922 рік. Хоч тоді постава нашої маси була просто геройська, то всеж таки ми бачили й відємні сторони, які вказували на непоборні трудноші абстиненції. Тодішній наш політичний провід мав легкий аргумент для маси, мав загально доступний, примітивний клич. Сьогодні абстинентський аргумент є незвичайно складний, менше доступний ширшому загалові. До тогож не можемо замикати очей і на те, що абстиненція 1922 р. в наслідку принесла нам велике розчарування. Вкінці повстали вже в нутрі українського громадянства — самочинно чи накинені противником — гуртки, які всі надії, по більшій части особисті, покладають у будучому соймі. Словом: практичний політик мусить рахуватися зі всіми перепонами виборчої абстиненції. Бо ясно, що колиб українські народні партії не взяли участи у виборах, то це буде тільки водою на млин псевдоукраїнських, наємно-хлібоїдських гуртків і їх протекторів, які будуть покликуватися на присутність мнимо українських послів у польському соймі і навіть будуть цих польських кондотієрів висувати проти українського еманципаційного руху.

Все це промовлялоб за участю у виборах, за вибором хочби найменшого, але всенароднім голосуванням умандатованого представництва. З другого боку уявляємо собі важку ролю і безвиглядну позицію тієї репрезентації в будучому польському соймі.

Отже: який вихід з цеї сліпої вулиці? Очевидно, про це рішать управи українських політичних партій. У створених умовинах допускаємо таку можливість розвязки цеї важкої альтернативи: Українські партії правдоподібно візьмуть участь у будучих виборах до польського сойму, однак тільки з тією метою, щоби здобути умандатоване представництво західної вітки українського народу. Однак не будуть сповняти тієї прикрої ролі в соймі, яку їм приготовляють польські можновладці. Маючи своє представництво, можна вхопитися гнучкої тактики по лінії наших змагань, яка без сумніву не буде по нутру нашим противникам. Маючи справді відданих справі і готових на посвяту представників, можна на широкій політичній арені осягнути навіть більше, як це моглаб зробити українська парляментарна репрезентація при незміненій виборчій ординації до сойму. **Ф. Ф.**

Позичка.

У звязку з поворотом польських фінансових делеґатів із Америки.

(Від власного кореспондента.)

Варшава, 2. квітня 1927.

I.

Кілька днів тому (у вівторок, 29. березня) повернули до Варшави після пятитижневого побуту в Ню Иорку пп. А. Кржижановський і Ф. Млинарський, офіціяльно утитуловані фінансовими делеґатами уряду Річипосполитої. Перший із них — професор у Ягайлонському університеті в Кракові, відомий економіст, дав себе пізнати ширшій публиці зі своєї завзятої кампанії проти „мужа провидіння" Владислава Грабського, до якої належала м. ін. його голосна у свій час брошура п. н. „Павперизація сучасної Польщі". Його товариш — один із директорів Банку Польського, той самий, який — як кажуть — „винайшов" і звербував для Польщі американського знахора від чужоземних фінансових хворіб, проф. Кеммерера. Отож саме у звязку з візитою п. Кеммерера у Польщі, пп. Кржижановський і Млинарський поїхали до Америки. Звязок тут такий, що вправді п. Кеммерер (що, мимоходом кажучи, разом зі штабом своїх секретарів(ок) коштував Польщу лише згідно з офіціяльним запевнюванням 250.000 зол.) вислід своїх дослідів систематизував у трьох томах, виданих опісля польським міністерством фінансів, то проте його ради й поради не в усьому були польському урядові зрозумілі і не зовсім припали йому до смаку. Тому то до Ню Иорку виїхали з Варшави спеціяльні делеґати, щоби „вирівняти становище польського уряду зі становищем проф. Кеммерера".

Хто хоче, хай вірить. Перед виїздом пп. Млинарського і Кржижановського ніхто в Польщі про таку скромну мету їх подорожі не говорив, та й взагалі сам виїзд переведено серед тишини й мовчанки, наче якусь конспіративну виправу. І коли щойно недискретна преса почала домагатися ближчих інформацій: куди й чого? — прийшло коротке офіціяльне пояснення, викликуюче духа Кеммерера. Ширше, але в тому самому напрямку, сказав сам п. Млинарський, уже на ню-йорському ґрунті, на скликаній *ad hoc* пресовій конференції; вище наведений цитат, це теж його власні слова. Казав він далі таке: Якщо добуто би порозуміння між поглядами польського уряду на справу санації фінансово-скарбових відносин Польщі з поглядами проф. Кеммерера, тоді цей останній склав би заяву, що висліди його експертизи були достаточно приняті польським урядом на увагу і що переведення їх в життя доведе до фінансово-скарбового уздоровлення польської держави. За те він, д-р Млинарський, рішуче заперечив, немов би приїхав до Америки задля переговорів про американську позичку. „Навязання передвступних розмов про закордонну позичку для Польщі може послідувати щойно тоді, коли осягнемо порозуміння з проф. Кеммерером щодо проєкту фінансово-скарбової реформи в Польщі. Польський уряд стоїть на становищі, що численні санаційні проєкти проф. Кеммерера вимагають принціпіяльних змін" (цитовано за „Газетою Банковою" з 25. березня). Та й годі — про позичку ні слова більше. Сказано тут скромно, що передумовою для якихнебудь позичкових розмов мусить бути чиясь (у даному разі п. Кеммерера) рекомендація, яку треба собі у першу чергу й заздалегідь запевнити. Але ця скромність і стриманість аж занадто била в очі і видавалася підозрілою, — коли одночасно читалося хоч і скупі, алеж змістом цілком протилежні ґазетні замітки.

І так відносно проф. Кеммерера, то почули ми з іншого джерела, що того американського економіста саме під оцю пору в Ню Иорку та взагалі у Зединених Державах Півн. Америки немає та що він сидить далеко в Болівії чи Еквадорі, відкіль і не думає їхати на зустріч з польськими експертами. Якто, то делеґати европейської держави ідуть до когось до Америки на конференцію, не знаючи навіть, де він і чи взагалі хоче та може з ними говорити?! Запахло скандалом. Польське міністерство фінансів, здається, навіть не відгукнулося на цю немилу ревеляцію. Тим бучніше розгулялися вістки про заходи пп. Кржижановського і Млинарського біля отримання для Польщі американської позички.

Згідно з отими вістками контрагентом Польщі виступає не один, а кілька американських банків, які в разі позитивного висліду переговорів створили би синдикат для уділення Польщі позички у висоті 100 міліонів долярів. До синдикату належали би м. і. *Bank Trust Comp., Guaranty Comp., Blair et Comp.* та *Chase Securiets Corporation*. Окремо, на цілі стабілізації золотого, уділив би кредитів ню-йорський *Federal Reserve Bank*. Мало того! В кредитовій акції в користь Польщі має, буцім-то, заанґажуватися ряд англійських банків із *Bank*-ом *of England* на чолі, і в цьому напрямку ніби то є уже принціпіяльна згода головного директора Англійського Банку, Нормана, який був у Ню Иорку тоді, коли були там і польські делеґати. Однак принціпіяльною умовою кредиторів має бути згода Польщі на міжнародню контролю, чи то Ліґи Націй, чи то якої іншої створеної на це установи.

Таке пускали в світ часописи (навіть німецькі, нпр. „Франкфуртер Цайтунґ", відома зі свого рукавичкового відношення до Польщі), а скільки в цьому правди чи умисної аспірації („роблений вітер" чи „пускання спробних бальонів"), трудно збагнути. Польський уряд офіціяльно енерґічно „заперечував" усім відомостям про якунебудь „контролю" над Польщею, далі поза голе заперечення не йдучи. А тимчасом горобці на дахах цвірінькали, що подорож пп. Кржижановського і Млинарського, це найочевидніша виправа по долярове руно. Пригадалися недавні ще статті проф. Кржижановського в „Часі", в яких він отверто голосив, що без великої закордонної позички немає для Польщі жадної „санації" і що задля тої позички треба навіть зрезиґнувати з деяких престіжових амбіцій. Пригадалося і те, що нахідка проф. Кеммерера директором Млинарським не сталася без відома *Bankers trust*-у, який, як кажуть, висилав свого фінансового експерта (на кошт Польщі), щоби той авторитетно сказав, чи варта дати Польщі позичку під застав тютюневого монополю...

„Red. Czasop. „Diło". Pr. 142/27. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny we Lwowie orzekł na wniosek Prokuratury przy tymże Sądzie, że treść artykułów umieszczonych w czasopiśmie „Diło" Nr. 73 z dnia 2. kwietnia 1927 roku pod tytułem: „Na szlachu do stabilizacji" w ustępach od słów: U. S. R. S. R. rozwiązana... do końca artykułu zawiera znamiona zbr. z § 65a) uznał dokonaną 1. kwietnia 1927 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493. p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6. ex 1863. t. j. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę po 400 zł. Lwów, dnia 1. kwietnia 1927.

Hawel.

І так товклися здогади і сплітки, зрештою зрідка, у порожні, не підсилювані ніякими джерельними інформаціями, аж поки раптом — кілька днів тому повернули до Варшави зза моря польські аргонавти.

(Докінчення буде.) І. Кедрин.

Порозуміння непольських соціялістичних партій під Польщею.

Варшава, 5. квітня 1927.

В неділю 3. п. м. відбулася в німецькому соймовому клюбі у Варшаві інформаційна конференція соціялістичних партій непольських народів під Польщею. В конференції взяли участь від білорусинів пос. Єремич і пос. Рогуля (Селянський Союз), від німців усі соціялістичні посли, а саме: Кроніг, Цербе, Панкрац і редактор Кук (з Лодзі), від жидівського „Бунду“ чотирьох членів центрального комітету під проводом Альтера, від поалейсіоністів правиця (трьох членів) під проводом д-ра Гепкера, а лівиця (теж трьох) під проводом Буксбавма. Від українців узяли участь пос. Маківка („Сель-Роб“) і ред. М. Матчак (українська соціял.-рад. партія). Конференція застановлялася над можливістю співробітництва всіх груп, вибрала окрему комісію для вироблення плятформи співпраці та доручила їй скликати до місяця чергову конференцію, що матиме установчий характер.

Ще один убийник.

Арештування Василя Атаманчука під замітом убивства куратора Собінського.

Львів, 6. квітня 1927.

Нинішня „Газета Поранна“ широко розписується про арештування в Карпатах Василя Атаманчука, у хвилі, як він старався перейти на чехословацький бік. Як пише згадана газета, убивства кур. Собінського доконали члени боєвої організації Василь Атаманчук і Михайло Вербицький. Останній уже був арештований давніше, а Атаманчука спроваджено щойно тепер до Львова. „Газ. П.“ заповідає, що оба вони дістануть заслужену кару, хоч оба вони до убивства не признаються.

У звязку з тим убивством арештовано загалом 8 осіб, членів організації, м. ін. Бадівського, Головінського і брата М. Вербицького. Сам Атаманчук був уже раз в руках львівської поліції, але тоді поліція ще не була зорієнтована і його випущено на волю, резервуючи собі його арештування на пізніше. Саме в часі, як він виходив з поліційних бюр, мав його нібито пізнати шофер, що віз убийників на вул. Королівську. Це побачив Атаманчук, (тоді він мав псевдонім: Василь Білас) і заховався так, що його арештовано щойно на днях.

Вибори до міських громад.

Варшава, 5. квітня 1927.

Уряд рішився на протязі найближчих 10 днів видати декрет, що вводить для міських громад Сх. Галичини виборчу ординацію. Ординація ця основується на куріяльній системі, при чому впроваджується четверту курію загального голосування. Розпорядок цей буде анальогічний до виданого свого часу розпорядку в тій справі Польською Ліквідаційною Комісією в 1919 р. для Зах. Галичини. Так у найближчому часі переведеться вибори до самоврядних установ у цілій Східній Галичині. Згідно з рішенням уряду вибори ці зачнуться в травні ц. р., а скінчаться в липні. Уряд видав цю постанову після вислухання звітів на зїзді воєводів. Повища постанова уряду зробить нарешті кінець тимчасовій раді м. Львова.

Окремі статути для Станиславова і Тернополя.

Варшава, 5. квітня 1927.

Мін-ство внутрішніх справ згодилося, щоби Станиславів і Тернопіль мали окремі статути на зразок Львова і Кракова.

Справа адміністрації у сх. воєвідствах.

Варшава, 5. квітня 1927.

Комітет для справ національних меншостей продовжав нині свої наради. Предметом нарад була справа скликання анкети на тему справности адміністрації в східних воєвідствах. Ця анкета, що має відбутися небаром, заявилася би в справі повищої теми і розслідила би, які є вимоги населення у відношенні до адм. властей.

Бої у Китаю.

Льондон, 5. квітня 1927.

Наслідком грабежі китайцями японської дільниці в Ганкоу японські моряки стріляли до товпи зі скорострілів. Було 12 вбитих китайців і кільканацять ранених. „Таймс“ повідомляють, що японські воєнні кораблі бомбардували Ганкоу тому, що в японській концесії повторюються грабіжі. З Шангаю повідомляють, що 3.000 кантонців переправилося через ріку Янг-Це біля Нанкіну. Є чутки, що губернатор Шантунгу уступив із своїми військами в напрямі Чеу-Фу.

Демарш Франції у китайського уряду.

Париж, 5. квітня 1927.

З приводу вбивства двох французьких місіонарів у Нанкіні на припоручення Бріяна вислано демарш пекінському урядові і командантові китайської полудневої армії у Шангаю. Демарш домагається сатисфакції за смерть французьких горожан.

Більшовицька змова в Англії.

Льондон, 5. квітня 1927.

„Дейли Мейл“ повідомляє про викриття і зліквідування більшовицької змови, що змірялa до викликання ген. страйку англійських шахтярів. Власти поробили відповідні зарядження.

Держ. переворот на Литві ?

Берлін, 5. квітня 1927.

З Ковна повідомляють, що литовська поліція перевела масові арештування в звязи з викриттям плян. перевороту, який змовники мали перевести в ночі з 15. на 16. квітня. Значну часть арештованих передано військовому судові. Провідником змови був соц. пос. Паяніс. Його арештовано. Власти в комунікаті заявляють, що змову зліквідовано. Дня 5. ц. м. розстріляно Авр. Меламеда за держ. зраду.

Державний переворот у Румунії ?

Париж, 5. квітня 1927.

З нагоди погіршення здоровля румунського короля тут. преса розписується про династичну крізу в Румунії. Деякі часописи закидають прем. Авереску, що приготовляє держ. переворот на випадок смерти короля Фердинанда. Задля цього прем. Ав. сконцентрував уже в Букарешті кілька прихильних йому бригад кінноти, а непевні полки піхоти й артилерії перенесено з Букарешту на провінцію. Одного зі своїх приятелів іменував Авереску губернатором Бесарабії, іншому віддав керовництво залізничої адміністрації. Так тепер найважніші становища є в руках премієра.

Поміч політичним вязням.

Розділ дару п. R. N. Baldwina.

Комітет для розподілу дару п. Роджер Н. Бальдвіна з Америки для українських політичних вязнів та їх родин повідомляє, що одержану квоту 250 ам. долярів розділив так: 1004 зол. 35 гр. поміж 39 родин політичних вязнів і 1226 зол. 65 гр. поміж 141 політичних вязнів. Таким чином одержана комітетом сума видана повністю згідно з волею жертводавця. — *Комітет.*

Драма на селі.

Підволочиська, 5. квітня 1927.

В селі Оріхівцях (пов. Підволочиська) 20-літній Іван Балицький убив 5 стрілами 16 літню Янину Патрило. Опісля вистрілом із револьверу відібрав і собі життя. Причиною цього страшного вчинку було те, що батьки дівчини не хотіли згодитися, щоб їх дочка вийшла за Балицького.

Репресії на Білоруси.

Вильно, 5. квітня 1927.

Поліція обїздить білоруські містечка і села та замикає й опечатує сотки льокалів „Громади“. Підчас ревізії конфіскує орг. папери, печатки і гроші, зібрані з членських вкладок. Арештовано секретарів і діячів повітових комітетів із кругів „Громади“.

Власти замкнули також Білоруський Кооперативний Банк і його відділи в Глибокім і Пинську. Замкнено цей банк, хоч нема сумніву, що він не був у ніяких взаєминах із „Громадою“, а повстав рік скорше як „Громада“.

Біржа.

Гроші.

Доляр 8·93 і пів, швайцарські франки 171·69, італійські ліри 42·3., австрійські шилінги 126·58.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** У вчорашньому числі „Діла“ сконфісковано в чотирьох місцях передову статтю „Без зайвих декорацій“. Це 31-а чергова конфіската в цьому році.

— **Почтові складанки** долучаємо до нинішнього числа для улекшення нашим читачам висилки членської вкладки на 1927 рік до Головного Виділу Т-ва „Просвіта“ у Львові, а також для евентуальної присилки залеглої членської вкладки за 1926 рік. Річна вкладка до „Просвіти“ виносить 2 зол. від особи.

— **Бетовеніяське свято у Львові.** В суботу, дня 9. квітня відбудеться заходом Муз. Т-ва ім. Миколи Лисенка у Львові святочний концерт, зложений виключно з творів Бетовена, яким львівська українська суспільність вшанує память 100-літніх роковин смерти одного з найбільших музичних мистців світа. В програму входить дуже рідко виконуване у Львові тріо *D-dur* на фортепян, скрипку і чельо (т. зв. *Geister-trio*), яке відіграють п. Галя Левицька, п. Р. Криштальський і П. Пшеничка, а дальше *G-dur* соната на фортепян і скрипку з характеристичним українським мотивом в останній части – у виконанні пп. Т. Шухевича і Е. Перфецького. З сольових точок почуємо кілька настроєвих пісень Бетовена, які відспіває п. Галя Лисецька, а також фортепянову сонату *D-moll* і варіяції *C-moll* у виконанні п. Галі Левицької, яка вперше виступить у Львові і яку наша львівська публика знає наразі тільки з дуже прихильних голосів заграничної преси.

Мирон Зарицький

Правда, краса і математика*).

Кожний з нас має менше або більше ясно вироблений погляд на цілі і методи ріжнородних і спеціяльних дисціплін, на які нині з конечности поділилася цілість людського знання; кожна культурна людина цікавиться найзагальнішими і наймаркантнішими здобутками загальнолюдської матеріяльної і духової культури.

І математика стає нераз предметом зацікавлення інтелігентних сфер суспільности, а при тім кожний по своюму розуміє її істоту, кожний з інших мотивів її перецінює, або недоцінює. Звичайно називають математиком того, що скоро і без похибок рахує, та при допомозі знаних теорем і метод розвязує справно математичні задачі. Про таку математику, а радше аритмоманію, не буду нині говорити.

Більше реальне признання математики основується на її важному приноровленні в техніці, та в інших науках, а передусім у фізиці. Без математики не можна збудувати ні моста ні телеграфу. Кожний загальний закон природи формулується в математичних символах; фізик і астроном піддає все матиматикові нові проблеми, а математик висновує з фізикальних гіпотез льогічні консеквенції. Ніякий природник ні технік не обійдеться без пізнання основ вищого рахунку, кожний розуміє велику практичну вартість математики для поступу культури.

Але не кожний знає, що ця тзв. прикладна математика, це лиш дрібна галузка математичного знання, та що лише деякі, нечисленні математичні поняття і теорії найшли донині приноровлення в інших сферах людської думки. Це правда, що математик ніколи не може сказати, що його навіть найбільше абстрактні міркування не найдуть ніколи практичного приноровлення, так як не міг передбачити грецький математик, що відкриті ним дивні прикмети гіперболі чи еліпси стануть в руках модерного техніка знаряддям до удосконалення засобів комунікації.

Але математик не може оглядатись на ніякі утилітарні цілі при будові своїх ніжних льогічних конструкцій. При своїй творчій роботі він бачить перед собою лиш одну ціль, а іменно математику — як науку для науки, мистецтво для мистецтва. І якраз про цю абстрактну, про цю чисту математику хочу дещо сказати.

Хочу іменно скорігувати фатально хибну оцінку цеї науки, що її чується нераз з уст ляіків, які деколи величають її задля прикмет, котрих вона зовсім не має, а не добачують її високих цінностей, знаних лиш математикові.

Богато людей взагалі не признає рації істнування чистої математики, так що для математика само істнування його науки стає проблємою. Але навіть найбільший противник непрактичних абстракцій подивляє в математиці дві річи, а іменно точне означення понять і абсолютну певність правд, які вона голосить. Кажуть, що математика як наука *par excellence* дедукційна подає лиш осуди очевидно правдиві, та каже лише про поняття, яких значіння є точно спрецизоване в льогічних дефініціях. І завидним оком глядить ляік на математика, який на його думку є одинокою людиною, що має право вимагати від інших беззастережної віри в свої теореми.

Та на жаль *consensus gentium* ще не був ніколи такий далекий від правди, як саме у цьому випадку. І не одного з нас здивує може несподіваний і діяметрально противний осуд великого сучасного математика і льогіка Ресля, який каже виразно, що в математиці ніколи не знаємо, про що говоримо, ані чи те, що говоримо, є правдою. Та й не тяжко прийдеться нам перевести аналізу і провірити цю парадоксальну думку Ресля.

Щоби означити якесь поняття, шукаємо до нього понятття з ширшим обємом, або т. зв. поняття родового і значіння даного поняття розуміємо тоді, коли розуміємо значіння цього родового поняття, а до того треба нової дефініції з новим, ще ширшим родовим поняттям. Поступаючи так дальше, доходимо вкінці до понять так загальних, що їх взагалі не можна означити.

Наприклад, кажемо, що квадрат — це чотирокутник рівнобічний і прямокутний. Отже, щоби знати, що це таке квадрат, мусимо знати, що є чотирокутник. Кажемо, що чотирокутник це збір точок на площі обмежений чотирома простими. Отже, щоби знати, що це квадрат, треба знати, що таке точка. Але сучасна математика не знає дефініції точки і всі давні проби означення цього поняття є хибні. Вправді колись Евклід казав, що точка це є щось, що не має частей, але він, видно, добре розумів недостаточність такого означення, коли ним у своїх доказах ніде ніколи не послугувався. Таких неозначених понять є в математиці богато, н. пр. поняття числа, величини, множини, рівности, порядку і т. д. Колиж не знаємо істоти цих неозначених понять, то тим самим не знаємо істоти ніяких математичних понять, які чейже при допомозі тамтих означуємо. І повну рацію має Ресль, коли каже, що в математиці ніколи не знаємо, про що говоримо. Відповіди на це треба шукати хіба в епістемольогії і метафізиці, якщо взагалі хто вірить у можливість відповіди на такі проблєми.

(Кінець буде.)

*) Є це реферат виголошений на ювилейному засіданні математ.-природн.-лікарської секції Н. Т. ім. Ш. у Львові, присвяченому 30-літтю наукової праці д-ра Волод. Левицького. — *Ред.*

ся і зі звітів про її концертові виступи в Стрию. В тріо *D dur* почуємо також упертну нову дуже цінну силу, а саме симпатичного віольончеліста п. Петра Пшеничного. Всі вище згадані. Музичним Товариству. Всі вище згадані, дають повну запоруку, що концерт цей буде (хоча в скромних рямцях) гідним відсвяткуванням цих великих роковин. Нема сумніву, що українська громада явиться якнайчисленніше на цьому святі, чим зложить доказ своєї культурної зрілости і розуміння ваги таких свят. Це тим більше, що незвичайно приступні ціни уможливлюють навіть зовсім незаможним, зокремаж шкільній молоді, сповнити цей культурний обовязок.

— **Ucrainica.** »*Dĕtský Svĕt*« у ч. 14. з 3. лютого (додаток до »*Prav-a Lid-u*«) містить переклад з народних українських казок (із Гнатюкової збірки „Лев і комарі").

— **Перечислення вкладок в ПКО.** Вкладки підняті перед 19. серпнем 1925, що походять з перечислення повновартісних заграничних валют на польські марки, вплачених через конзуляти або державні кредитові установи Польщі і вписаних на ощадність в Почтовій Касі Ощадности, будуть на домагання власників перераховані на золоті в золоті. Перерахують їх по курсі 5·18 зол. за одного долара, зглядно за іншу валюту, перечислену на доляри. За час від 1. травня 1924 до 1 листопада 1926 дочислиться до того 3 проц. Ці перечислені вкладки будуть сплачені до 1. листопада 1942 через льосування книжочок ощадности кожного року в день 1. травня і 1. листопада, починаючи від 1. травня 1928 р. (Дневник законів ч. 27. поз. 209). Звертаємо увагу на цей розпорядок нашим емігрантам і їх родинам.

— **Після вломy до Ревізійного Союзу.** У звязку з недавнім вломом до Ревізійного Союзу українських Кооператив повідомляють нас, що ціла вкрадена сума була обезпечена в Т-ві „Дністер", яке вже її в цілости виплатило. Це одночасно нехай служить наукою для всіх наших установ, які повинні негайно обезпечити своє майно від вломів в українськім товаристві обезпечень „Дністер" у Львові.

— **Пошана чужої національности.** Париська поліція видала наказ, щоб у фільмах і театрах не вживати більше слова „бош" (*boche*), принятого від вибуху війни як образливе означення „німця" (щось як у нас „шваб"). Цей розпорядок є одним з наслідків культурної пропаганди у Франції проти короткозорого шовінізму. Цікаво, коли польський уряд догадається, що офіціяльно принятий ним термін „русин", „русини" на означення українського народу також образливий і вражає наші почування.

— **Кінець „моральної поліції".** Від 1. жовтня ц. р. щезне в Берліні твз. „моральна поліція", що мала обовязок стежити за вуличною проституцією, яка мала окремі правила. Скасування такої інституції є наслідком довголітнього досвіду ріжних установ і організацій, що поліційна контроля не тільки не причинялась до викорінювання моральної гнилі, але часто грубою лапою спихала туди невинні жертви, не рахуючись із психольогією людини. Голосною була недавно скандальна справа молодої дівчини Махав, яка зійшла до гробу, завдяки помилці поліції, а її мама, письменниця, була арештована „за розпусту", тому, що змалювала її долю в книжці. На майбутнє проституція в Німеччині підпадатиме тільки під загальні закони нарушення прилюдної моралі, згіршення, намови до розпусти, то-що.

— **Кінець одної Хлестаковщини.** Від кількох літ водила людей за ніс у Берліні таємна дама Анастазія Чайковська, яка давала тисячні докази на те, що є архикняжною, наймолодшою донькою царя. Щойно тепер якесь бюро детективів ствердило, що вона називається Францішкою Шанковською і крім царської фантазії не має в собі нічого царського. Вона повинна би дістати тепер запросини до якогось театру, коли виявила такий акторський талант.

— **Китайські мури в Европі.** Одним з найстрашніших наслідків війни є закони, якими держави хочуть оборонити себе взаїмно перед торговельним суперництвом: — митові закони. Є економісти та політики, які віддавна доказують, що ці „китайські мури" шкодять більше власній державі, як сусідським. Але інші не вірять. Член англійського парляменту Моррісон Бел хоче европейським політикам доказати, що вони помиляються і їздить по великих містах з відчитом на цю тему. А що він син практичного народу, то замісць мрячних теорій придумав наглядний топографічний модель европейських держав, з яких кожна обведена муром, таким, який відповідає точно її митовій охороні супроти інших. Такий мур змальовує у грубости пропорцію, яка є вислідом солідних обчислень. Віденці оглядали цими днями цю повчаючу забавку для великих дітей. Із того моделю виходить, що найгрубший митовий мур має із усіх держав Польща: 30 мм; за нею йде Мадярщина 26. Чехословаччина 23, Югославія 22, Альбанія 21, Італія 17, Німеччина 15, Австрія 13, Англія 6, Голяндія 5 мм. Моррісон Бел подарує кожній державі, що тримається мита як сліпий плота, один модель. У Варшаві не повинні би приняти моделю з таким грубим муром, бо всі знаємо, як за ним тепло.

— **Спосіб на збільшення населення** найшов мирним способом французький парлямент який не відніні журиться, що робити з постійним упадком народин у Франції. Він приняв закон, що француженки, видані за чужинців, не тратять свого горожанства, а їх діти, уроджені у Франції, є автоматично французами, хіба що заявлять згодом про зміну національности. Закон торкається навіть француженок, які вже давно втратили своє горожанство через подружа, коли прийдуть у Францію на 2-річний побут. Таким робом Франція матиме що року приблизно на 100.000 французів, хоча й мішаної крови, більше.

— **З жіночих рекордів.** Вичка султана Абдул Гаміда II., княжна Фетіє, заробляє 100.000 фр. річно, як мандрівна представниця одної париської фірми мод. У 1915 р. як 15-літня дівчина втекла з гарему в Париж. Там замість султана найшла собі опікуна, який дав їй змогу скінчити торговельну академію і вивчити кілька мов. Тепер вона мандрує по балканських країнах, де веде пропаганду париської моди.

— **Катастрофи.** В Японії новий землетрус. У місті Гіятсу завалилось 15 домів. — Два кораблі: англійський „Автор" і еспанський „Яцінто" зударились біля Гібральтару: Яцінто" потонув, а з ним 18 людей.—У Ясні (Керешмезе) згоріло стокільканачцять домів. — На лінії Будапешт —Букарешт зударився поспішний поїзд із товаровим; убитий машиніст і два пасажири; кільканачцять осіб ранених.

— **Світова всячина.** Ленінградська офіціяльна статистика стверджує, що між кишенковими вуличними злодіями поважне місце займають недолітки і діти; минулого року було аж 66 дітей нижче 10 літ арештованих за очищування кишень прохожих. — Англійський бюджет має за 1926 р. 36 міліонів фунт. дефіциту; причиною вуглевий страйк. — У Чехословаччині було від 1. січня до 19. березня ц. р. 350.551 випадків „еспанки", з чого 2.254 смертельних. — Один із найбільше відомих мадярських епископів Оттокар Прогаска помер від апоплектичного удару підчас проповіди в церкві. — Князь Бісмарк, член німецького парляменту, йде слідами свого предка і хоче стати дипльоматом; його приняли до міністерства закордонних справ. — Данський уряд призначив вдові по письменникові Брандесові пенсію 3000 кор. Англійський археольоґ Фірт відкрив у Єгипті, місті Саккара, гроби Фараонів з перед 5000 літ. — У льондонськім військовім арсеналі пожежа спричинила школи на кілька тисяч фунтів. — У Монтгомері, місті північно-америк. держави Алябама, збунтувалось 500 вязнів, почавши умовлений наступ на сторожу підчас обіду в спільній салі. У кривавій бійці чотирьох вязнів застрілили і 12 ранили. — Приклад париського Ляндрі заразливий: 28 літній фабричний механік Верманд убив свою жінку і спалив її в кітлі відділу для центрального огрівання.

— **„Свобода"** ч. 15. містить: Комунікати УНДО. Нова президія Українського Клюбу. Не дайтесь баламутити! Закон про збори. Нові кари на бідних. Американська позичка для Польщі. Ще один проєкт „на знищеніє Русі". Проти ворожого фронту будуймо наш фронт! Ні в кут ні в двері. Що чувати з відбудовою краю? Ми питаємось. Організаційний рух. Хлібоїдське збіговище на селі. „Многая літа хрунькаючої хлібоїдщини". Поставив на своїм. Знову відбитий наступ. Мир чи війна? Що чувати у світі? Новинки. Вісти із Збаражчини. Дописи з краю.

— **Передординаційні** іспити для кандидатів св. Рукоположення відбудуться в середу 13. квітня ц. р. в 4. год. по пол. в Дух. Семинарії. — **Деканат Богословського Виділу.** 1881 1—1

З львівської опери.

Виступ Голинського в „Гальці".

Це вже виступ нашого співака в четвертій опері у Львові. Після „Аїди", „Тоски" і „Кармен", в яких п. Голинський виступав у головних ролях, здобуваючи заслужені успіхи й загальне признання публики і преси, відспівав він в неділю пополудні арію Йонтка в опері Монюшка „Галька", яку наша громада знає також з колишніх вистав театру „Української Бесіди" під управою дир. Й. Стадника. Виступ Голинського в „Гальці" можна вважати одним з найвдатніших його виступів у Львові, бо щойно в цій виставі його гра не відбігала в нічому від його високомистецьких голосових вальорів. Правда, в характері наскрізь героїчного голосу Голинського не лежить ця пописова лірична партія, але всеж таки він співав солодко і мягко, як рідко. Креована Голинським роля Йонтка була безперечно одною з кращих, які знає Львів; не диво, що артиста засипано гураганом оплесків, яких не жалувано навіть в середині поодиноких актів.

Щож до самої вистави, то вона була підготовлена слабо. З вимкою п. Горбовської, що виступала в ролі Гальки і співала справді гарно, ніхто з інших солістів нічим не вибивався. Стольник (п. Цопот) має за шорсткий голос, щоб міг подобатися, а виконавці інших, дрібніших роль, з вимком п. Мартіні, не звертали на себе сливе ніякої уваги. Щодо хорів, то вони рішучо за слабі і не все співають рівно. Декоративна сторона була, ніде правди діти, мізерна. Видно, що на пополудневі вистави управа театру жалує дати кращі декорації.

І ще одно — *pro domo nostra.* Виступи Голинського стягають до польського театру в більшости українську публику, яка, як видно, находить на театр і гріш і час і — що цікаве! — вміє бути навіть точною, чого не буває ніколи в українських театрах. На всіх дотеперішних виставах з участю Голинського велика саля міського театру була в цілости або майже в цілости випобнена і то, як сказано, переважно нашими людьми. Це знак, що якби була у нас відповідна театральна саля у Львові, то ми моглиб без сумніву удержати тут свій постійний театр, бо відповідних мистецьких і музичних сил у нас доволі. (ін.)

ВІДГУКИ ДНЯ.

„Неувязка".

Слово це дуже поширене в нашім, радянськім лексиконі, а як по правді сказати, так я до пуття й не знаю, що воно значить. Думається мені, що це щось до чогось не привязане, або щось од чогось одвязалося... Отже, як на мій погляд, все те, про що розповідатиметься далі, буде *„неувязка"*, бо хтось від чогось одвязався.

Одвязався в данім разі пенсіонер і „герой праці" від профспілки. А що з того виходить — послухайте.

* * *

Давайте, не я розказуватиму, а хай розкаже сам пенсіонер:

. . . .

„Шановні товариші! Скажіть, будь ласка, хто я такий? Лікар — він завжди лікар (чи молодий він чи старий, що вже не здужає практикувати); фельдшер — є фельдшер; швець — швець; столяр — столяр... А хто я такий?

Я був 34 роки народнім учителем, і коли я вислужив пенсію, то мене торік зняли з посади без мого відома й без погодження з спілкою. Де революції 25 років мене називали — „пан учитель", десять років після революції — „товариш учитель", а тепер офіціяльно пишуть: *„бувший* учитель". Чому я *„бувший"*, я не знаю, бо я ще живий, я ще маю сили і змогу працювати, бо мені всього тільки *52 роки!*

Дали мені за 34 роки — 20 карб. пенсії і кажуть, що я на соціяльнім забезпеченні.

Викопав я собі землянку та й живу у „власній хаті". Пятеро дітей моїх не довчились, животіють та картоплю жують. Худосочні, кволі та часто хворіють. У дівчинки попсувалися від простуди зуби. — Звертався, щоб вилікувати, — лікар каже, що протези вставляють тільки дійсним членам спілки, застрахованим. А хтож мені лікуватиме моїх діток? Чи їм уже так і гинути без їжи, без меддопомоги, без освіти?

А яж 34 роки віддав на виховання чужих дітей!...

Старші мої діти встигли закінчити початкову школу і їм дали командировки до ВУЗ-ів. Але я не маю змоги навіть їх завезти до великого міста, а не те, що там їх утримувати! От і сидять, бідолашні та нудьгують!

Захисту й підтримки я не маю ніде, бо вчитель-пенсіонер механічно вибуває із спілки і вона (спілка) відмовляється захищати його інтереси. Що я маю робити, скажіть мені?

Учитель-пенсіонер *Юрій Бучинський.*
Заслав, Шепетівської округи.

* * *

Прослухали, що розповів „бувший" учитель?

Так от, на мій погляд, у всьому цьому є велика *„неувязка"*. Чому, скажіть: 1) В данім разі учителя, що має сили, здоровя, не старого (всього — 52 роки!), чому його перевели на пенсію? Хіба людина в 52 роки вже не в силі робити? 2) Чому вчителі-пенсіонери механічно вибувають із спілки? Що це воно за така чудна механіка? Невже коли вчитель перейшов на соціяльне забезпечення — він уже для спілки тягар? Чи нетрудовий елемент? 3) Невже пенсіонери-вчителі („бувші") позбавлені всіх прав (лікування, захист і т. ін.) членів профспілок?

. . . .

„Неувязка". Факт... Чи не можна, щоб це якнебудь „увязати"?! Спілці Робос в данім разі і „книги в руки".

(„Вісти".) **Остап Вишня**

Посмертні згадки.

Проф. Володимир Коваль. Дня 21 березня ц. р. упокоївся в Празі по довгій та тяжкій недузі професор Володимир Коваль, знаний український учений, публіцист, кооператор і горячий патріот.

В. Коваль народився на Волині 1885 р. в хуторянській родині. По скінченні в Умані середньої с.-г. школи він вступив до агрономічного відділу київської політехніки, який закінчив у 1912 р. Вибравши фахом с.-г. машинознавство, він спеціялізувався при Петербурській політехніці і виявив такі здібности, що під кінець тогож року ми вже побачили його старшим асистентом Вченого Комітету петербурського міністерства хліборобства і завідуючим агрономічним відділом Бюра по с.-г. механіці при міністерстві. Протягом двох років В. Коваль поширює Бюро у величезну досвідну організацію, збудовану по останнім вимогам, яка працює здебільша по його власних методах і відкриває 4 досвідних стації на місцях: в Петербурзі, Середній Рогатці, Акимовці (Таврія) і Капланбеку (Туркестан). Він всюди буває сам, всюди налагоджує справу, переносячися за тисячі кільометрів і прищеплює свій знаменитий метод парафінової заливки ґрунтів, який один міг би йому здобути безсмертне імя в с.-г. машинознавстві.

Але праця в Петербурзі і блискуча карієра російського державного діяча не тішить гарячого патріота, який рівночасно працює в підпольних українських організаціях. Вже в 1915 р. кидає він усе і переноситься до Київа на відповідальну, але незамітну посаду члена Управи Т-ва Західних Земств. І тут він швидко стає головним керманичем; і організує в тяжкі воєнні часи постачання с.-г. машинами всієї України і Білорусі. Він організує величезні київські майстерні для ремонту с.-г. машин, селекційну стацію на площі 5000 гект. в Хорошках на Полтавщині і за допомогою автора цих рядків, першу українську мотокультурну стацію в Бобрику коло Київа. Одночасно, в тяжких воєнних умовинах він не кидає національної праці, старається українізувати установи, якими кермує (звичайно таємно) і навіть на власну ініціятиву за допомогою Ал. Степаненка і М. Єреміїва засновує в 1916 р. нелегальний Український Союз, який мав на меті заповнювати постачальні організації в запіллю українцями.

З вибухом революції В. Коваль відограє видатну ролю при засновуванні Центральної Ради як перший завідуючий фінансами, працює як організатор Селоспілки і найбільшу працю розвиває в кооперації, де засновує і провадить найбільше українське кооперативне підприємство Централ, яке веде на Україні і за кордоном операції державного розміру.

З перемогою більшовицько-московської революції українські діячі мусять уступити своє місце більшовикам здебільшого москалям та жидам і В. Коваль знов звертається до наукової праці.

В 1920 р. його вибирають професором та деканом Київської Політехніки та Київського Комерційного Інституту. В першій він викладає машинознавство, а в другому с.-г. кооперацію. Він стає головою Кооперoccентру, головою Київського Краєвого Правління по досвідній справі та заст. голови Вченого с.-г. Комітету України.

Більшовицька влада не терпить популярних і ділових некомуністів і після жорстоких переслідувань чека він з небезпекою для життя переходить кордон в р. 1921 і через рік стає на чолі Агрономічного Відділу Техникума YMCA у Вінсдорфі. Одночасно працює в лабораторіях берлінської політехніки та по численних фабриках.

В 1924 р. В. Коваль засновує при „Українському Слові" українські курси заочного навчання і дістає від русофільської YMCA ультіматум: припинити українську працю, або залишити установи YMCA. Він вибирає останнє і з того часу засуджує себе з родиною на злидні. За короткий час тяжких матеріяльних умов він дістає загострення давньої недуги туберкульози і вибух кровотечі. Український Соціольогічний Інститут у Празі приводить його уже хорого до Чехії, але не може йому дати необхідного для життя утримання. Українська Господарська Академія, якій він дачи потрібне як машинознавець і економіст, задля внутрішньої емігрантської боротьби, закриває перед ним свої двері і тим остаточно зі-

чуджує його на повільну смерть. Тяжко недужий він змушений працювати день і ніч як письменник, редактор і рисівник, щоби вижививти родину, але в пражському підсонні його вистарчає не надовго. Два роки боротьби молодого хоч і виснаженого організму зі злиднями і на Ольшанському цвинтарі в Празі бачимо нову могилу, яка ховає одного з найталановитіших українських учених, якому доля та людська байдужість дарували лише 42 роки життя.

Літературний хист і працездатність В. Коваля рівнялися його науковим здібностям. Ще студентом він випускає літографований кооперативний часопис „Засів" і кілька брошур, з яких деякі були преміовані. За час перебування в Петербурзі він випускає низку оригінальних праць з поля с.-г. машинознавства, з яких треба відмітити як епохальну — „Судьба детельного обслідування праці плугів (з власним методом парафінових заливок)". Одночасно він редагує відомі „Извѣстія Бюро по с.-х. механикѣ".

По переїзді до Київа В. Коваль засновує і редагує журнал „Машина в сіл. хазяйстві" та „Сільський Господар", а крім того співробітничає майже у всіх тодішніх фахових журналах. В останній рік перебування на Україні він випускає дві фундаментальні праці: „Курс лекцій по с.-г. кооперації" та „Плуги". В Берліні він випускає „Деталі машини" в 3 томах, „Курс лекцій по с.-х. машиноведенію" в 2 томах, „Соціяльні підстави с.-г. кооперації" та низку інших. Всього можна почислити до 30 томів його праць, з яких більшість займає визначніше місце в українській, а деякі в світовій науці.

В останній час свого життя В. Коваль закінчив „Курс с. г. машинознавства" і зачав велику працю „Аграрна проблема на Україні", якій надавав велике значіння, працю, для якої він присвятив все своє життя. Вже прикутий до ліжка і свідомий близької смерти, він горячково спішився закінчити її і смерть застала його над недописаною сторінкою.

Проводити небіжчика на вічний спочинок зібралася значна група земляків. Були промови і були вінки і від тих, що старалися утримати цю цінну істоту при житті, і від тих, що байдуже дивилися на останню боротьбу. Москалі не пустили тіла українського патріота в свою церкву і після відправи в евангелицькому костелі цинова труна запала в чужу землю.

Мих. Еремів.

ОПОВІСТКИ.

Відчит проф. д-ра І. Раковського: "Народ і раса" відбудеться в неділю, 10. IV. о год. 6. веч. в салі „Української Бесіди" у Львові, вул. Рутовського ч. 22. Вступ за добровільними датками.
1886 1—2

Загальні Збори „Українського Товариства Допомоги Емігрантам з України" у Львові відбудуться в неділю 17. квітня 1927 р. в 9. год. передпол. в „Українській Бесіді" (Народний Дім, вул. Рутовського ч. 22). Якби в означеному часі не явилося вимагане статутом число членів, то без огляду на скількість присутніх відбудуться ті самі збори годину пізніше з правом рішення й вибору. — *Виділ.*

Звичайні Загальні Збори „Союза Діячів Українського Театрального Мистецтва" відбудуться у Львові в пятницю, дня 22. квітня ц. р. о год. 3-тій попол. в будинку українського театру (вул. Шашкевича 5). Дневний порядок: 1) Прийняття протоколу з поп. Загальних Зборів. 2) Звіт з діяльности Управи Союза. 3) Звіт Контрольної Комісії і уділення абсолюторії. 4) Вибір нової Управи Союза. 5) Внески і запити. Якщо о год. 3-тій не буде комплету, то Загальні Збори відбудуться о год. 4-тій попол. з тим самим порядком без огляду на число присутніх. Замісцеві члени беруть участь через умандатованих делегатів. Пригадується, що згідно з § 11. статута членом Союза перестає бути цей, що через 6 місяців не платить вкладок. Львів, дня 6. квітня 1927. *А. Шеремета* голова, *Л. Кваснопева* секретар.
1887 1-1

З Т-ва „Зоря". Надавичайні загальні збори Товариства відбудуться дня 10. квітня цр. в год. 10. ранку в льокалі Товариства при вул. Вірменській ч. 25. На порядку зборів: Зміна статуту. Проситься всіх членів обовязково прибути. — **Виділ.**

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Подяка.

З приводу смерти мойого батька о. Михайла Ясеницького емер. гр. кат. священика, прожившого 95 літ — почуваюсь до обовязку щиро подякувати усім, що віддали покійному останню прислугу. У першій черзі дякую сердечно Їх Ексцеленції митрополитові А. Шептицькому за Їх ласкавий труд. Дякую Впр. о. каноніку Томовичу, радникам митр. конс. оо. Евзебієві Бачинському, Семчишинові, Лончині і всім тим отцям, що взяли участь у похоронах мойого незабутнього батька. Дякую теж усім моїм близьким і знакомим, що у хвилинах важких поспішили мені з помочію і розрадою, а з осібна дякую Вп. резидентові Феліксові Бандурі, який з великим накладом труду зайнявся ласкаво цілим уладженням похоронів. Усім тим як і усім присутним вірним щире „Спаси Бі"

Ольга Дубернасова, донька. 188[illegible]

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.